

2

BELLANTERIOVÉ

● — pointa

TEREZA VODVÁŘKOVÁ

Bellanteriové 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

Tereza Vodvářková

Bellanteriové 2 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEREZA VODVÁŘKOVÁ

2
BELLANTERIOVÉ

Copyright © Tereza Vodvářková, 2026

ISBN 978-80-267-5057-4

Pro všechny, kteří vytrvali...

K₁ – KELLA

Ranní jinovatka už dávno roztála, když však Kella vydechla, před obličejem se jí utvořil obláček páry. Každým dnem bylo období sněhu blíž. Zaslechla jemné zašramocení a hned nato se zpoza keře kousek od ní vynořil Arwin. Po celou dobu zůstával příkrčený, až se nakonec natáhl na zem vedle ní.

„Nějaká změna?“ zašeptal.

Dívka jen zavrtěla hlavou. Byli sice dostatečně daleko od tábora, který se rozkládal v rokli pod nimi, a vítr váł dobrým směrem, ale pravidlo být potichu, když není třeba slov, měla Kella dobře zažitě z tréninků.

Arwin odhrnul pár větviček nízkého porostu a zahleděl se do dolíku pod nimi. Jednalo se o tábor lapků, kteří nedávno přepadli několik kupců na cestě mezi vesnickými trhy. To však nebyl hlavní důvod, proč tu Arwin s Kellou byli.

Podle svědků byla skupina velmi dobře organizovaná, celá akce proběhla takřka bezchybně, bez klasického pokřikování a chaosu, což u normálních loupeživých partiček nebylo běžné. Strážní z okolních vesnic navíc potvrdili, že se po pachatelích hned nato slehla zem – žádné další přepadení, žádné bujaré oslavy zbohatlých zbojníků v místních hostincích.

A přesně to Arwina na hlášení velitele stráží z jedné z vesnic zaujalo. Pojal podezření, že šlo možná jen o zkušební přepadení a že se skupina chystá na něco většího. Pravděpodobně na jednu z kupeckých karavan mířících po posledních velkých trzích z Daurvie, hlavního města Enaru, do tepla domovů dřívě, než cesty zapadnou sněhem. Na základě toho se rozhodl na místo vypravit.

Po úvodních formalitách v Dorii, odkud přišlo hlášení, s Kellou dva dny mapovali terén a hledali možný úkryt banditů. Nakonec se jim ho podařilo najít v rokli, kterou teď sledovali. Při průzkumu zjistili, že je v okolí množství nastražených pastí, které rozhodně nesloužily jen na lov zvěře, ale hlavně jako upozornění na nezvané návštěvníky.

Bylo jasné, že skupina rozhodně není jen banda nějakých peněz chtivých pobudů, na kterou by stačilo poslat pár strážných. Taková akce by se pravděpodobně zvrhla v krveprolití. Arwin se proto rozhodl nejprve lapky den a půl sledovat a na základě toho vymyslet plán k jejich dopadení.

Najednou se z lesa po dívčině pravé ruce ozvala rána a výkřik.

„Sakra,“ zaklel tiše Arwin a znovu vyhlédl poza větvíček. Muži pod nimi samozřejmě zpozorněli. Chvíli nato se na levé straně rokle vynořila skupina strážných. Moment překvapení už byl však ten tam a lupiči se začali velmi rychle organizovat.

Arwin ani Kella na nic nečekali, oba vyrazili k místu, kde měli ke stromům přivázaná dvě lana. Volné konce hodili přes hranu srázu a hned nato se začali spouštět dolů. Stejně jako při hlídce na studené zemi byla i teď dívka vděčná za kožené rukavice na svých rukách. Jakmile dopadla nohami na zem, tasila. Nemusela se ptát, aby věděla, co je jejich úkolem – zastavit každého banditu, který by se rozhodl z místa utéct. Minimálně do doby, než dorazí druhá skupina strážných, která měla chránit druhé ústí rokle a která se pravděpodobně zdržela kvůli tomu, že se jeden z jejích členů chytil do pasti.

Dívka se po boku svého přítele a učitele rozběhla ke skupince mužů, kteří zřejmě měli za úkol naložit na pěti koních všechno, co se dá, v čase, který jim získají jejich bojující druhové. Ve chvíli, kdy je lapkové spatřili, se tři z nich oddělili a vyrazili jim vstříc.

„Pánové, radím vám, to není dobrý nápad. Raději odložte zbraně,“ varoval je Arwin. Ani jeden z mužů ho však neposlechl. Kella s Arwinem přešli do útoku. Jejich pohyby byly díky hodinám a hodinám náročných tréninků perfektně sladěné. Během chvíle ležela trojice protivníků na zemi – jeden mrtvý, druhý těžce zraněný a třetí omráčený.

V tu chvíli se od jedné z jeskyní vyřítil kůň s jezdcem. Dívce stačil jediný pohled, aby věděla, že jde o vůdce celé skupiny. Setkala se s očima Arwina.

„Běž, zvládnou je,“ řekla a zaměřila se na dva zbývající muže, kteří stále nakládali brašny s kořistí. Když jeden z nich viděl, jak skončila předešlá trojice, vyšvihl se na koně a zaryl mu paty do slabin. Arwin už na nic nečekal, vyskočil do sedla dalšího zvířete a vyrazil za prchajícím banditou a vůdcem skupiny.

Poslední muž z pěti tak chytrý nebyl. Na odvaze mu zřejmě přidalo i to, že Kella zůstala sama.

„Chceš si hrát, holčičko?“ ušklíbl se a sevřel prsty okolo jílce meče. Dívka zůstala uvolněná a nijak na jeho slova nezareagovala. Ve chvíli, kdy se napřáhl, vyrazila vpřed a zaútočila. Trochu ji překvapil svou mrštností a rychlostí, když svůj na první pohled rozmáchlý útok změnil v pohotovou obranu a hned přešel do protiútoků. Vyměnili si sérii několika prudkých úderů.

„Asi jsem tě podcenil, nejsi vůbec špatná. Jde ti to tak i v posteli?“ pronesl muž provokativně, když okolo sebe chvíli kroužili před dalším střetem. Kella jen nadzvedla obočí a okamžitě provedla další výpad. Muž bleskově vykročil, vykryl její čepel a pokračoval bodnutím, čímž dívku donutil k obraně, během které se jí pokusil zablokovat ruku a dostat se tak za její záda. Kella ovšem včas odhalila jeho úmysl a v průběhu obrany provedla útok stranou, čímž mu znemožnila jeho plán. Její další úder dopadl tvrdě, až

protivník musel o krok ustoupit. Nezaváhala a pokračovala vpřed. Dalším útokem mu vyrazila zbraň z ruky. Překvapeně se za ní ohlédl. Když se otočil, dívka už špičkou meče mířila na jeho hrud.

„Na kolena,“ poručila. Muž zvedl ruce.

„Nezabiješ mě,“ řekl až příliš sebejistě. Pak rukou srazil její čepel stranou, přikročil k ní a pokusil se jí udeřit pěstí. Možná si myslel, že ji tím překvapí, ale dívka jeho ránu pohodově svedla blokem stranou.

„Ani nemusím,“ odvětila ještě předtím, než ho koncem jílce udeřila do spánku. Muž se zhroutil k zemi. Kella sáhla k pasu a odepnula jedna provazová pouta. Zkroutila omráčenému protivníkovi ruce za záda a pevně provaz stáhla. Pohledem zhodnotila boj strážných. Druhá jednotka konečně dorazila a situace se začala obracet v jejich prospěch. Do té chvíle totiž postupovali spíše lapkové a tlačili první skupinu vojáků zpět k ústí rokle. Teď už však byli bandité obklíčeni a brzo jim nezbude nic jiného než se vzdát, nebo zemřít.

Kella se otočila k druhému konci rokle, kde zmizel Arwin pronásledující dva uprchlé bandity. Možná by se za ním měla vydat... Jenže neměla tušení, jakým směrem jezdci pokračovali, ani jak daleko se mohli dostat. Navíc věřila, že to Arwin zvládne. Přesunula se proto k dalším dvěma mužům na zemi a snažila se nevsímat si mrtvoly třetího. Svázala nejprve toho omráčeného a pak i zraněného, který se jí sice pokusil klást odpor, ale bolest v rozseknuté noze ho příliš ochromovala. Věděla, že pro něj teď bez vybavení nemůže příliš udělat, a proto mu nohu jen zaškrtila širokým řemínkem odříznutým z jednoho ze sedel.

Když pak vzhledla, spatřila Arwina, jak vchází do rokle. V jedné ruce držel uzdu a vedl za sebou koně, přes nějž bylo přehozené tělo uprchlého bandity, a ve druhé meč, kterým

mířil na záda před ním pochodujícího spoutaného vůdce loupeživé skupiny. Dívka si s přítelem vyměnila kývnutí a oba zamířili k veliteli stráží, který dohlížel na své muže, jak svazují zajatce. Dorazili k němu ve stejnou chvíli.

„Ti dva vám pravděpodobně chybí do sbírky,“ pronesl Arwin k veliteli. Muž se na ně široce usmál a pokynul dvěma strážným po svém boku, aby si lapky převzali.

„Někde v lese se toulají ještě dva koně s brašnami plnými ukořistěných věcí,“ dodal Arwin.

„Pošlu pro ně své muže. Děkuju, věděl jsem, že je na vás spoleh...“ začal velitel.

„Je to naše práce, raději mi vysvětlete, co se stalo?“ přerušil ho dívčin kamarád.

Strážný si trochu rozpačitě promnul zátylek, avšak hned se zas sebral a narovnal se. „Mí muži dělali...“

„Váš muž,“ skočil mu znovu do řeči Arwin. Přestože byl přibližně o polovinu mladší než velitel před nimi, měl jednoznačně navrch. „Se chytil do pasti, navzdory tomu, že obě jednotky měly podrobný plán se zaznačenými nástrahami, kterých nezbylo po mém a Kellině zásahu mnoho. To bych ještě přešel, ale nerozumím tomu, proč se zdržela celá jednotka a ohrozila tak naši akci. Co dělal strážný, který ji vedl, tedy váš zástupce?“

Velitel se ošil. Bylo evidentní, že do odpovědi se mu nechce. Arwin však vyčkával a nadále ho probodával očima. Ač mluvil zostra, ve tváři mu nebyl vidět vztek, naopak, tvářil se naprosto nečitelně.

„To on se chytil do pasti,“ vysoukal ze sebe nakonec muž. Kelle vyjelo překvapením obočí vzhůru. Zato Arwin se ovládl naprosto dokonale. Možná měl o celé situaci jisté tušení.

„Dojdeme si teď pro věci a koně a pak vás a vaše muže se zajatci doprovodíme do vesnice. A příště bych vám doporučil, vybírat si své zástupce na základě jejich dovedností a ne

známosti,“ pronesl Arwin, otočil se a vydal se k bližšímu ústí rokly, kde začínala pěšina vedoucí na vrchol srázu, odkud předtím sešplhali. Kella ho následovala.

„Nebylo to příliš tvrdé? Přece jsme je dostali,“ zeptala se.

„Dostali. Ale taky jsme nemuseli. Vždyť nám jejich vůdce málem pláchnul,“ odpověděl Arwin.

„A cos myslel tou známostí?“ položila Kella další otázku, když začali stoupat do kopce.

„Velitelův zástupce je jeho zeť. Není neschopný, avšak v jednotce jsou určitě vhodnější kandidáti,“ vysvětlil její přítel.

K₂ – KELLA

Domů vyrazila Kella s Arwinem další den ráno. Úkol byl splněn a nic dalšího je v Dorii nedrželo. Cesty byly namrzlé a kluzké, proto jeli nanejvýš pomalým klusem a pokoušeli se držet spíše na trávě, která koním křupala pod kopyty. Vzhledem k tomu dorazili do cíle až v pozdním odpoledni. Zbytek dne vybalovali, věnovali potřebnou péči koním i svému vybavení a nakonec odpočívali.

Arwin se po dopadení lapků více uvolnil a Kella marně doufala, že to tak vydrží i během výcviku. Ačkoli když trénovali, šla vstřícnost stranou a Arwin se měnil v důsledného a přísného učitele. Trval na přesnosti i dokonalosti a nelíbilo se mu, když se nesoustředila. Také vyžadoval poslušnost, a co řekl, to se stalo. Dívka už dávno pochopila, že výmluvy jí v ničem nepomohou, a i když měla pochyby, musela stejně většinou zkusit vše, co jí řekl, protože měl dost dobrý odhad na to, co zvládne. Proto jí přinášelo výjimečně dobrý pocit, pokud ho něčím překvapila.

Den po návratu ji však Arwin zaskočil, když přišel s nabídkou výběru. „Můžeš procvičovat levou ruku nebo pravou s nevyváženým mečem.“

Kella se ušklíbla, tohle jí nijak zvlášť dobře nešlo. Byla zvyklá na přesnost, a pokud jí něco vadilo víc než nevyvážený meč, byl to sakra těžký nevyvážený meč.

Během jejích úvah Arwin pokračoval: „Taky můžeš zkusit i dva meče anebo můžeme dělat útoky-reakce.“

Poslední možnost zněla nejlíp. Útoky a reakce spočívaly v tom, že on bude naznačovat různé údery pěstmi, nejdřív pomalu a pak rychleji, a Kella bude muset uhýbat, dělat bloky a hledat prostor pro vlastní útok.

„To poslední,“ zazubila se na něj.

„Copak, chceš se prát?“ vrátil jí to Arwin a s rychlostí šelmy po ní natáhl ruku. Automaticky se uhnula. Čekala to. Když se však chystala k vlastnímu úderu, nohy jí podjely na ledu před domem a spadla. Instinkty ji znovu zachránily, takže se nepraštila do zad ani hlavy, v podstatě si jen kecla na zadek.

Arwin jí okamžitě pomohl na nohy: „V pořádku?“

Kella jen kývla a potom s úsměvem dodala: „Tak asi spíš bez zpětných úderů.“

Vydali se za dům, kde Arwin už dříve posypal menší plácek pískem, aby jim to neklouzalo.

„Co bylo špatné?“ otočil se na dívku, která se mezitím usmívala nad myšlenkou, že předem tušil, co si vybere. Pak jí došlo, že nezáleželo na tom, co si zvolí, místo na cvičení potřebovali tak jako tak.

„Byl tam led?“ odpověděla.

„To je otázka?“ zvedl obočí. Nemyslel to špatně, ale ani se nezasmál, prostě už začal výcvik.

„Ne. Byl tam led, což není ideální povrch.“

„A?“ pořád nebyl spokojený s její odpovědí.

„A tím, že jsem nepočítala s povrchem a nenašla si lepší postavení, kde bych mohla jistěji rozložit váhu vlastního těla, jsem si kecla na zadek.“ Kelle bylo jasné, že její zakončení není nejlepší, přestože zhodnocení situace bylo přesné. Potěšilo ji, když však na Arwinově tváři zachytila malý pobavený úšklebek.

Došel na protější konec plácku, než stála, a otočil se čelem k ní, ruce si založil za zády a zavelel: „Střeh!“

Okamžitě zareagovala a zaujala základní postoj. Arwin svým pohledem zhodnotil všechny prvky její pozice a s úsměvem kývl. Kella však zůstala připravená, dobře věděla, že to není znamení, aby si dala pohov, ale jen vyjádření spokojenosti.

„Levý střeh!“ zavelel znovu Arwin, protože dívka si jako základní postoj vybrala ten pravý. A proto teď prohodila ruce i nohy a natočila se více levým bokem. „Fajn, ještě si na roze-
hřátí zopakujeme typy úderů, stačí do vzduchu. Levý hák.“

Kella provedla boční útok levou rukou. Arwin začal ob-
cházet malé kruhy kolem ní, aby sledoval její pohyby.

„Zvedák a zapoj celé tělo,“ dal jí další povel. Teď se dívka
snížila, levou rukou se kryla a pravou vedla úder malým oblou-
kem zespoda, přičemž šla tělem zase nahoru, aby využila svou
váhu. Arwin do ní jemně zatlačil, aby vyzkoušel její stabilitu.

„Náznak levou, přímý pravou.“ Ve stejném duchu po-
kračovali dále. Ač to byly základy, Kella se snažila soustředit
a dělat údery naplno, věděla, že je to důležité, a taky to, že
pokud Arwin nebude spokojený, neposunou se dál.

Zastavil se před ní, kývl a oba se postavili normálně.

„Tak jo, jdeme na to. Žádné kroužení kolem sebe, můžeš
uhýbat úskoky, ale ne příliš často, pokus se spíš zůstat na
jednom místě,“ prohlásil a postavil se do základního postoje.
Ona udělala to stejné.

„Přímý úder na hlavu,“ oznámil a provedl pohyb zadní
rukou po přímce směrem na dívčinu hlavu. Ta provedla
úhyb stranou vpřed. Vyloučila tím možnost dalšího zásahu
druhou paží a potlačila v sobě instinkt ránu vrátit.

„Pravý hák,“ řekl Arwin a tentokrát úder prováděl už
při slovech. Kella poznala, že míří na trup a blokovala ho
předloktím tak, že pokrčenou paží nastavila do dráhy útoku.

„Přední úder.“

Rozhodla se pro poklesnutí, i když věděla, že to není
častý způsob obrany. Snížila se v kolenou a po stejné dráze
se zas vrátila zpátky do obranného postoje.

„Levý hák.“ Srazila jeho ránu.

Tempo se stupňovalo a Arwin sděloval mň informací
a střídal údery, a tak Kella prostřídala různou obranu.

„Přímý úder.“ Další sražení.

„Zvedák.“ Blokování.

„Hák.“ Tentokrát dívka na poslední chvíli zvolila úhyb, dostala se však mimo naspaný písek a musela si tak dát větší pozor, aby neztratila stabilitu. Nakonec Arwin vše zakončil křížným švihovým úderem vedeným zadní i přední rukou a Kella provedla hbitý únik doleva z jeho dosahu.

„Stačí. Dost,“ dal Arwin mávnutím ruky dívce pohov, aby se mohla vydýchat. „Dneska si vedeš skvěle. Až na ten jeden pomalejší úhyb na poslední chvíli a ten pokles taky nebyl nutný,“ zhodnotil. Kývla, že rozumí.

„Uvidíme, jak ti to půjde, když ti to nebudu hlásit,“ trochu se pousmál. Oba zaujali znovu základní postoj a Kella se začala ještě víc soustředit na Arwinovu řeč těla. Jeho pohyby jí, jak dobře věděla, mohly prozradit, pro jaký úder se rozhodl. Někdy to však byly jen vteřiny před zásahem.

Arwin začal typicky – základním postojem s rukama před tělem. Ještě dřív, než provedl úder rotací celého těla Kella poznala hák z přímého postavení a rozhodla se pro blokování – nastavila vlastní ruce proti úderu. Další přišel zvedák. Úder se znovu prováděl celým tělem a Kella tentokrát nastavila loket, aby si chránila žaludek i žebra, protože Arwin mířil na trup.

Pak provedl pár dalších úderů, kde se snažil být nápadný a přesný, aby to ona mohla odhadovat a reagovat. V normálním souboji by samozřejmě bylo všechno míň zřejmé a rychlejší, ale ani jeden z nich teď nechtěl, aby dívka schytila nějakou tvrdou ránu. Přesto jí Arwin postupně dával čím dál méně náznaků a pomalu zrychloval tempo. S krátkými přestávkami tak cvičili asi dvě hodiny. Na konec Arwin zařadil sérii přímých úderů a tím cvičení skončilo.

„Tak pro dnešek hotovo,“ usmál se na ni, ona však věděla, že přijde ještě to ale. A měla pravdu. „Ale ještě si

udělej nějaké lehčí posilování, zítra se na něj zaměříme víc a doporučoval bych ti procvičit si házení nožem. Jak jsi na tom s knížkami?“

„Mám pořád ty strategie boje a bojová umění a k tomu ještě bylinkářství, se kterým už ale skoro končím,“ odpověděla a pustila se do protahování unavených svalů.

„A pamatuješ si z toho něco?“

„Něco trochu jo,“ zašklebila se na něj, protože nehodlala číst tuhle knihu znova. Její zpracování se dívce moc nelíbilo a Arwin to věděl.

„Slibuju, že se pokusím najít nějakou lepší,“ mrkl na ni. Kelle bylo jasné, že po ní nechce, aby uměla všechno, ale stejně jako on taky věděla, že je dobré mít přehled. A navíc ráda četla.

„Tak si zacvič a na zbytek dne máš volno. Já ještě musím vyřídit nějaké papíry, co se mi nahromadily za dobu, kdy jsme byli pryč,“ kývl Arwin a vydal se do domu. Ona se dala do dělání dřepů a plánovala, co všechno chce stihnout odpoledne.

K₃ – KELLA

Další den se počasí snad už úplně zbláznilo. Venku se střídaly sněhy s deštěm a kroupy, všude byl led nebo bláto. Potom, co se Kella spolu s Arwinem nasnídala, ho následovala do stáje. Překvapeně zjistila, že vyklidil sedlovnu, díky čemuž vznikl prostor, ve kterém se nyní nacházel vycpaný pytel i další náčiní na cvičení. Společně se pustili do posilování a cvičili tak dlouho, dokud nebyli oba úplně vyčerpaní. Kella byla hrdá, že vydržela trénovat po boku Arwina až do konce, přestože teď měla všechny svaly v jednom ohni a pocit, že když se postaví, rozklepou se jí nohy a klesne zpátky na zem, kde teď ležela rozvalená na zádech a ztěžka oddechovala.

Arwin k ní natáhl ruku: „Zvedej se a protáhni se. Vyklepej si ruce i nohy.“

Potlačila nesouhlasný zvuk, který se jí dral hrdlem, a pokusila se posadit. Kamarád ji chytil za paži a pomohl jí vytáhnout se na nohy. Všechny svaly měla unavené, ale věděla, že když se neprotáhne, přibude ještě ztuhlost a bodavá bolest.

„Dojdu zatím pro další vodu,“ oznámil Arwin a při odchodu vrhl na Kellu ještě rychlý pohled, který jasně říkal, ať se ani nepokusí posadit nebo si lehnout, než se vrátí.

„A něco k jídlu?“ zeptala se s nadějí v hlase dívka, ale její kamarád jen zavrtěl hlavou. „Takže jsme ještě neskončili,“ povzdechla si pro sebe. Nebyl to však nešťastný povzdech, jen konstatovala fakt. Dnes byl jeden z těch tvrdších výcviků, přestože ráno to na to nevypadalo. Kelle to však zas tak nevadilo, cvičila ráda a dala se počítat s tím, že když si Arwin přes dopoledne odpočine, dá dívce potom pořádně zabrat.

Arwin se po pár minutách vrátil s vodou a Kella, která zrovna skončila s protahováním, se po ní vrhla. On však džbánek odtáhl a nejdřív se zeptal: „Vydýchaná, protažená, zklidněný tep?“

„Jestli mi nedáš okamžitě napít, je možný, že můj tep rychle vzroste!“

Arwin se Kellinými výhružkami nedal odradit a dál stál se džbánkem v ruce natažené směrem od dívky.

„Samozřejmě,“ odfrkla. Ušklíbl se a podal jí vodu. Bylo jasné, že ji chtěl jen potrápít. „Děkuju,“ zabrblala a pořádně se napila.

Později odpoledne se společně vypravili na koních do vesnice. Počasí se už trochu zklidnilo a oni nutně potřebovali dokoupit pár základních surovin. Kella to sice mohla nechat na Arwinovi, který musel zařídit i krmivo pro koně, ale protože se Flavio potřeboval protáhnout, rozhodla se jet s ním.

Domů se však každý vrátil sám. Když dívka dorazila, uviděla u domu stát cizího koně. Chudák zvíře se snažilo natěsnat pod přesah střechy, aby alespoň částečně uniklo před nepřízní počasí. Kella rychle zavedla Flavia do stáje. Když zamířila ke dveřím, uslyšela rachot a nadávky. Potichu odložila věci, které koupila v Liandě, na schody vedoucí na verandu a sáhla po meči. S rukou na rukojeti co nejtíšeji otevřela dveře. Prošla předsíňkou a nahlédla do kuchyně, nikdo tam nebyl.

Chvilku se rozmýšlela a pak tasila. Tak, aby měla krytá záda, se obtočila kolem rámu dveří a stanula čelem do obýváku. Okamžitě zaregistrovala muže u krbu, rozsypanou hromádku knížek vedle něj a nacpané brašny. Jestli měl meč, byl skrytý pod pláštěm. To Kelle poskytovalo další výhodu, kromě momentu překvapení.

„Kdo jste?“ řekla výhružně. Že by zloděj? Muž na ni zůstal zírat a dívka postřehla, jak se jeho ruka posunula směrem k pasu. Takže přece jenom byl ozbrojen. Udělala krok k němu a sevřela jílec oběma rukama.

„Mohl bych se ptát na to samé,“ odvětil cizinec. Ani on na sobě nedal znát špetku strachu.

V tu chvíli vrzly dveře a Arwin rychlým krokem prošel až do kuchyně za Kelliny záda. Nejspíš si všiml nákupu venku a domyslel si, že je něco v nepořádku. Čekala, že taky tasí, ale on jen s lehkým pobavením řekl: „To jsem si mohl myslet.“

Než stačila dívka nebo cizí muž něco říct, Arwin dodal: „Kello, jak to, že máš v domě tasený meč?“

„Myslím, že mám dobrý důvod...“ pokynula hrotem směrem k muži zmatená situací.

Cizinec vypadal najednou uvolněný a pobavený. „Kella? Ty jsi Kella?“ zazubil se.

Arwin prošel kolem ní a strhl jí z hlavy kapuci pláště, aby jí bylo vidět do obličeje. Dotykem na zápěstí dívce sklonil meč a vydal se k muži se slovy: „Dragu! Rád tě vidím, jsi tu nějak brzo.“

„To víš, to počasí mě hnalo vpřed do sucha a tepla,“ zasmál se muž a bratrsky Arwina objal.

„Kello, tohle je můj starý přítel Drago,“ otočil se Arwin na dívku, která stále vykolejená stála bez hnutí na místě. „A být tebou, už schovám ten meč, protože jak sis jistě stačila všimnout, i on je ozbrojen, přestože jen dýkami a noži. Ale je to ten nejlepší vrhač, kterého znám. Drago, tohle je Kella, psal jsem ti o ní v dopise.“

„Ano, velice rád tě poznávám, Kello, a gratuluji ti k získání Arwina jako učitele. Abych mu oplatil lichoťku, já zas neznám lepšího mistra v boji s mečem. A omlouvám se za nedorozumění, nedošlo mi to, jak si měla tu kápi na hlavě.“

Jinými slovy, nečekal jsi holku, pomyslela si dívka, ale nechala si to pro sebe. Místo toho napřáhla ruku se slovy: „Taky tě ráda poznávám a omlouvám se.“

„To nic, musela jsi být překvapená a řeknu ti, že já taky, vůbec jsem tě neslyšel přicházet. Hádám, že ti Arwin neřekl, že přijedu,“ usmál se Drago, přijal její nabízenou paži a vrhl pohled na svého přítele.

„Nevěděl jsem, že dorazíš tak brzy, mělo to být překvapení,“ hájil se s úsměvem Arwin.

„Překvapení?“ zamračila se na něj Kella.

„Jistě. Kromě toho, že tady Drago přijel za mnou, se přijel podívat i na tebe a zhodnotit, co jsem tě naučil s dýkami a nejspíš ti ukázat i něco navíc.“

„Navíc jsem přivezl spoustu dáreků, takže myslím, že se můžeme pustit do přípravy oběda. Nejprve bych však rád ustájil svého koně,“ usmál se host a vykročil směrem ke dveřím.

„Půjdu s tebou. Když jsem si všiml nakoupených věcí a cizího koně, radši jsem si pospíšil dovnitř. Měl jsem tušení a obavu, aby nedošlo k nějakému střetu, tak jsem Gladia nechal stát před domem,“ vyrazil Arwin po boku přítele ven.

Když se oba muži vrátili, dali si čaj, který mezitím Kella připravila, a pak už se Drago pustil do vybalování darů, co jim přivezl. Jako oběd měla posloužit pečeně zabalená spolu s kořeněnými bramborami do voskovaného papíru. Dále se v brašnách nacházely klobásy, sušené plátky masa a různé sýry. Nechybělo ani sušené ovoce a oříšky. Dívka nestačila zírat, ale Arwin překvapený nevypadal. Spíš potěšen, že vidí svého starého přítele a jako by to množství jídla, které s sebou přivezl, bylo něco úplně běžného. A možná, že u Draga bylo.

„Přijel jsem vás navštívit, ne vyjít,“ smál se.

„A věř, že kdyby to nepřivezl, tak by nás vyjedl,“ dobíral si kamaráda Arwin.

„Tohle spíš vypadá jak zásoby na zimu,“ nevycházela stále z úžasu Kella.

„Ale kdepak, to je jen dnešní oběd a asi dvě další jídla, plus něco k zakousnutí k dobrému vínu či kořalce. Ach, to mi připomíná, Arwine, že jsem nám taky přivezl od každého něco a k tomu ještě malou lahvičku medoviny pro zahřátí,“ sáhl Drago po další tašce.

Kella mezitím objevila balíček čehosi, co neznala.

„To jsou sušené datle. Dárek z mých vzdálenějších cest,“ usmál se na ni Drago a pokynul jí, ať ochutná. Vzala si tedy jeden kousek ovoce a strčila jej do pusy. Byla to úplně nová a lahodná chuť. Překvapeně se na Draga podívala a ten se jen zazubil a mrkl na ni.

„Když jsme si to všechno hezky prohlédli, tak to teď zas uklidíme a pustíme se do oběda. Mám hlad jako vlk. A Drago, ty se tu chovej jako doma, koneckonců když jsi nám přivezl takovou hostinu...“ usmál se Arwin a uklidil tři lahve nahoru na skříňku, nejspíš aby byly po ruce později. Kella pobrala pár věcí a začala je ukládat do skříněk.

„Ty sýry by se měly sníst tak do dvou dnů, chvíli už se mnou cestují a byla by škoda, kdyby se zkazily,“ upozornil Drago. Dívka je tedy vložila do dřevěné bedýnky venku na okně, aby zůstaly v chladu a zároveň byly po ruce.

Během vynikajícího oběda, jenž následoval vzápětí, se Kella o Dragovi leccos dozvěděla. Především to, že je opravdu milý, hovorný a veselý. Vyrostl v Enaru, kde žila jeho matka, otec a sestra. Rád cestoval, ale nikde se nezdržel dlouho. Přestože působil, že si chce jen tak užívat života a o nic a nikoho se nestarat, dívka zjistila, že Drago je ve skutečnosti velmi vnímavý a ohleduplný. S Arwinem se poznali jako děti v bojové škole, kam se Arwin dostal na svůj věk dost brzy a Drago

byl akorát v posledním ročníku. Ani jeden tam však příliš nezapadal, a to je možná dalo dohromady. Nakonec se jejich cesty rozdělily, když si každého vybral jiný mistr pro jejich neobyčejné bojové talenty. Arwin se pak věnoval hlavně boji s mečem, jako teď Kella. Drago se kromě jiného hlavně učil bojová umění spjatá s noži a dýkami. Po pár letech se znovu potkali a od té doby se pravidelně scházeli každý rok.

Po dlouhé obědové pauze, kdy si Arwin s Dragem zavzpomínali na spoustu zážitků a společně se zasmáli, byl Drago nucen své vyprávění historek, které Kella se smíchem a zaujetím poslouchala, přerušit.

„Je čas zas začít něco dělat,“ vstal Arwin z křesla.

„No jo, nic naplat, když Arwin zavelí,“ mrknul Drago na dívku a ta se na něj zazubila. Bavilo ji, jak se ti dva pošuchovali. Vstala a šla se převléct do svého pokoje.

Když byla připravená, vyrazila rovnou do stájí, kde Arwin připravoval terče. Pomohla mu je umístit, a pak už se k nim připojil Drago.

„Mohu?“ zeptal se a natáhl ruku směrem k dýce u Kellina pasu. Vytáhla ji z pouzdra a podala mu ji. „Dobrá kvalita. Nic jiného se taky u Arwina nedá čekat,“ usmál se muž a potěžkal zbraň v ruce. „Středně těžká, dobře vyvážená, vyrobená z jednoho kusu kovu, rukojeť není těžší... i když to by ani moc nevadilo, souměrná čepel a dobrá špička,“ zhodnotil většinu vlastností a následně dýku vrátil dívce. Vytáhl vlastní vrhací nůž a položil si ho prostředkem na prst.

„Vidíš? Takhle poznáš dobře vyvážený nůž. Nepřeklápí se ani na jednu stranu.“

Kella jen kývla. Tohle už dávno věděla, ale neměla potřebu se nějak ohradit. Jestli chce Drago začít od začátku, tak prosím, rozhodně se k ní nechoval povýšeně nebo jako k neznalému začátečníkovi. Navíc Arwin by si jistě neodpusťil poznámku, že opakování je matka moudrosti.

„No, asi začneme,“ prohlásil Drago. „Házíš horním, nebo spodním obloukem?“

„Umím obojí, upřednostňuju horní,“ odpověděla. Měla chuť se už pustit do vrhání. Byla zvědavá, co jí Arwinův přítel ukáže a co vše bude na její technice potřeba upravit.

„Dobře. To je skvělé,“ kývl s lehkým náznakem uznání. „Takže rychle prolétneme základy. Nejprve zkouknu tvůj úchop, zaujmi postoj.“

Udělal, co jí řekl.

„Výborně,“ prohlédl si její držení těla i zbraně. „A teď zkus můj nůž.“ Podal jí zbraň. „Něco trochu jiného vid? Ale ne zas tak moc. Drž ho stejně jako předtím, zhruba v půlce rukojeti, konec rukojeti opřený v dlani, nůž sevřený mezi palcem a vnější stranou ukazováku. Jinak určitě víš, že nůž můžeš držet za čepel i rukojeť. Pokud však není vyvážený, dej přednost čepeli a hornímu oblouku. Hází se na půl, jednu, jednu a půl, dvě a tak dále otoček – vzdálenost, síla a rychlost hodů musí být v rovnováze. A teď náprah a hod.“

Kella se rozhodla se pro horní oblouk. Pokrčila paži v předloktí, natočila se čelem k jednomu z terčů, loket v jedné rovině s cílem, švihla plynule rukou a ve chvíli, kdy ji měla v jedné linii s místem, kam mířila, nůž vypustila. Už šlo o cvik. Ten moment poznala.

„To nebylo špatné. Vlastně velmi dobré. Arwin je evidentně skvělý učitel i v tomhle. No, o práci miň pro mě a pro tebe spíš procvičování,“ konstatoval Drago. „Jen ještě pár detailů,“ zvedl prst a uchopil nůž, aby vše také názorně předvedl. „Na takovouto vzdálenost můžeš náprah klidně provádět až za hlavu. Mně to přijde lepší a účinnější aspoň u většiny nožů, ale ne každému to samozřejmě vyhovuje. Pak vedeš nůž těsně kolem ucha. A snaž se v poslední fázi víc uvolnit ruku a rameno. Líp se ti bude mířit, když nůž vypustíš malinkou chvilku před úplným natažením. Zkus si to.“

Kella provedla všechno podle jeho instrukcí, nechala ho opravit drobné chyby a byla překvapená a nadšená, když se jí to po několika pokusech povedlo s téměř stejnou lehkostí a přesností jako Dragovi. Nakonec si vysloužila i uznalé poplácání po zádech.

Pak ještě dlouho trénovali, bavili se, zkoušeli různé triky a hlouposti, ale hlídali si, aby to nepřekročilo meze a nedošlo k úrazu. Arwin se na chvíli odpojil, aby šel nakrmit koně a zkontrolovat, zda někudy neteče do stájí. Když se vrátil, nesl rozsvícené dvě lucerny. Nakonec se však úplně setmělo a v mihotavém světle plamínků bylo špatně vidět, proto se rozhodli výcvik s noži raději ukončit.

„Tak mi tak došlo, Arwine, že můj dřívější pokoj je asi zabraný, co?“ přitáhl si Drago přátelsky Kellu kolem ramen.

„Už to tak bude, nemysli si však, že pojeděš shánět místo do hostince. Radši ti uděláme moc pěknou postel před krbem,“ odvětil jeho přítel.

„Ale jak bych mohl. Po dlouhé cestě budu za teplo krbu a tak milou společnost přece rád. Kvůli tomu jsem koneckonců přijel,“ zasmál se Drago a všichni tři společně vyrazili do domu.

ARWIN

Po vynikající večeři, ke které se podávaly sýry, klobásy, chleba, sušené ovoce a čaj nebo víno, se Arwin obrátil na dívku: „Půjdeme teď s Dragem do vesnice za Likem, popovídat si a posedět mezi lidmi. Asi se vrátíme pozdě, tak na nás nečekej.“

Kella přikývla a napila se čaje. Lik byl její a Arwinův nejlepší přítel a mistr ve střelbě z luku.

„Ty jsi teda kamarád,“ šťouchnul Drago do Arwina „Samozřejmě jsi také pozvaná.“

„Děkuju, ale jsem unavená, chci si odpočinout,“ zavrtěla dívka hlavou.

„Ale jdi ty! Odpočívat můžeš v hrobě, děvče!“ mávl nad tím se smíchem Drago rukou.

„Možná jindy,“ usmála se Kella a začala sklízet ze stolu. Arwin tušil, že odmítne, přesto teď doufal, že se jí nedotklo, že jí pozvání nenabídl. Zítra ji však čekal další výcvik a on byl také zastánce toho, že by si spíš měla odpočinout.

Ve vesnici vyzvedli Lika, který se s Dragem nadšeně přivítal. Zamířili do hospody, kde teď už nějakou tu dobu seděli nad pivem a povídali si. Drago se před chvílí vrátil od vedlejšího stolu, kam si odskočil zahrát karty a na pár panáků. Arwin ho totiž s kořalkou odmítl. Nehodlal moc pít, neměl to ve zvyku. A taky věděl, že budou muset dojít domů, kde spala Kella. Nechtěl ji vzbudit a určitě si nepřál, aby ho viděla opilého.

Z myšlenek ho vytrhl Dragův a Likův smích. Lučičstník do něj šťouchnul: „Dáme si ještě další pivo, dáš si s námi?“

„Díky, ještě mám.“

„Dobře“ řekl Lik a luskl na hostinskou. Potom, co objednal, se obrátil zpátky k přátelům: „Tak co Kella? Drago říkal, že jí to dneska šlo výborně s noži.“

„Jo, však víš, je šikovná a snaživá... Jde jí to,“ usmál se Arwin.

„Máš s ní něco?“ vystřelil najednou Drago otázku. Arwin se na něj překvapeně podíval. I Lik se na Draga otočil. „No tak, chlapi, dělám si srandu. Ale je pěkná,“ zareagoval na jejich překvapené výrazy kamarád.

„Jo, to je, opovaž se však na ni něco zkoušet,“ varoval ho Lik se zvednutým prstem, a přestože se následně usmál, bylo vidět, že to myslí vážně.

„Moje řeč. Na naši Kellu bys ale stejně neměl,“ zasmál se Arwin a upil ze svého piva.

„Ale Arwine, ty starý brachu, víš přece, že já dostanu každou!“

„Kdepak,“ zavrtěl Lik hlavou, „Arwin má pravdu. Ty Kellu neznáš. Má svoji hlavu víc než kdokoliv, koho jsem kdy potkal... snad kromě Arwina. A navíc myslím, že by ti zvládla nakopat zadek.“ Všichni tři se rozesmáli.

„Všiml jsem si,“ pronesl Drago, když se uklidnili. Pak se obrátil na Arwina. „Ne, vážně, ta by si nemohla přát lepšího učitele. Kdes ji vlastně našel?“

A tak mu oba přátelé se vzájemným doplňováním pověděli příběh o tom, jak se k nim dívka dostala. Když skončili, Arwin s pokrčením ramen dodal: „Uznávám, že se snažím dělat, co je v mých silách, ale jen rozvíjím talent, co už má.“

„Avšak mistrně, to musíš uznat a taky nad ní máš pevnou ruku. Je potřeba, aby ji někdo vedl, a ty to zvládáš. Viděl jsem ten temperament a to podle mě byla jen část toho, co v sobě ta holka má,“ nenechal ho Drago být příliš skromným.

„Ale prosím tě, viděl jsi ji na výcviku, tam poslouchat musí. Každopádně, jak už řekl Lik, ona má vlastní hlavu a občas je trochu divoká... A jako každého i ji to občas přivádí do problémů.“

„Občas? Vsadím se, že by to nebylo jenom občas, kdybys to neměl pod kontrolou a nevedl ji správným směrem. Výcvik jí dává řád.“

„Možná, ale i tak si stále často dělá, co chce a neřídí se úplně pravidly...“

„Vždyť to je dobře, ne? Je mladá, hledá se. A nemůžeš člověka ovládat. Nemůžeš jí sebrat všechnu volnost a možnost hledat vlastní cestu, dělat chyby. Nefungovalo by to,“ stál si dál za svým Drago.

„To bych ani nechtěl,“ řekl Arwin, pořád si však nebyl jistý, jestli připustit, že má přítel pravdu v tom, jaký má na Kellu vliv. Drago si toho všiml.

„Lik mi to určitě potvrdí, vid?“ obrátil se na lučištníka, aby mu pomohl Arwina přesvědčit.

„Tentokrát dávám za pravdu Dragovi. To sis nikdy nevšiml, že tě vždycky nakonec poslechne?“

„Blbost.“

„Arwine, ona je schopná se vzepřít každému, ale na tebe dá. Získal sis u ní velký respekt a důvěru. I když si občas stále postaví hlavu, nakonec většinou po chvíli udělá to, co jí řekneš. Skoro před nikým jiným takhle rychle neustoupí.“

„A co Darret?“ nadhodil Arwin při vzpomínce na mladáka ze skupiny *Lapurrak morte*, která Kellu unesla. Dívka v něm však viděla něco víc a po jeho zatčení ho navštěvovala ve vězení, dokud ho na základě sjednané dohody neodvezli za prací jinam.

„To bylo něco jiného,“ mávl rukou Lik. Drago zpozorněl, nedostal však prostor, aby se zeptal. Lučištník se ještě chvíli snažil Arwina přesvědčit. Ten to nakonec vzdal a zavedl hovor na jiné téma. Z hlavy to ale nedostal. Nikdy nad tím takhle nepřemýšlel. Možná měli pravdu. Usmál se sám pro sebe. Líbilo se mu, že by na Kellu opravdu mohl mít tak dobrý vliv.

K₄ – KELLA

Kella netušila, v kolik v noci nebo ráno přišli, ale Draga našla chrápajícího před vyhasnutým krbem a Arwina překvapivě v kuchyni, připravujícího snídani. Usmála se nad tím, jak se někdy až moc snažil být jí dobrým příkladem. Vlastně on se zas tak snažit asi nemusel, ale stejně věděla, že v tom občas hraje jistou roli.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji. „Omluv ho, rád vyspává, ať už byla předešlá noc jakákoliv.“

„Dobré. Bavili jste se včera dobře?“

„Jo, celkem jo,“ usmál se na ni mile. „Lík tě pozdravuje. Dě-lám kaši s ořechy, medem a trochou sušeného ovoce. Dáš si?“

„Že se ptáš. Voní to úžasně,“ posadila se natěšeně ke stolu.

Potom, co se Drago prospal, což nakonec netrvalo tak dlouho, se k nim připojil ve stájích při práci kolem koní.

„Tu kaši děláš pořád moc sladkou a porce moc malý, Arwine,“ vyjádřil se místo pozdravu k snídani, kterou mu nechali.

„Hádám, že sis to určitě vynahradil jednou z těch klobás, co jsem nechal hned vedle,“ zasmál se Arwin.

„To si piš,“ ušklíbl se Drago. „Ááá, dobré ráno!“ usmál se na Kellu.

„Spíš skoro poledne,“ řekla provokativně.

„Tak co je potřeba ještě udělat, ať vám s tím pomůžu a může být oběd?“ chytil se jejích slov.

„Já myslela, že už jsi snídani a oběd stihl v jednom,“ pokračovala v pošťuchování.

„Byla takhle drzá vždycky, nebo to chytla od tebe?“ rozesmál se Drago a hodil po ní hrstí slámy.

„Od obojího kousek?“ zazubil se na oba Arwin. „Jinak můžeš dosypat koním do žlabů zrní a každému dát jedno jablko.“

Všichni se znovu pustili do své práce – Arwin vybral všem koním kopyta a vyhřebelcoval Gladia, Kella se pustila do čištění zbývajících dvou koní a Drago jim všem dal přiděl směsi ovsu s ječmenem a zmíněný kus ovoce. Když byli hotovi, rozhodli se jít na malou procházku, protože počasí se zrovna celkem umoudřilo. Zamířili do lesa, povídali si a od úst jim odcházely obláčky páry. Přes noc dost nasněžilo. Arwin na Kellu z legrace sesypal trochu sněhu z větve stromu, pod kterým zrovna procházela. Ona mu to oplátila sněhovou koulí trefenou za krk. Drago nad nimi z legrace jen kroutil hlavou s výrazem rodiče pozorujícího nezvedené výrostky.

Odpoledne se pustili do další části výcviku. Arwin chtěl patřičně využít, že u nich Drago je, a proto zvolil boj s noži. Typicky začal se svými otázkami na zopakování a poté trénink přenechal příteli.

„Nezapomeň, že nůž nemusíš využívat jen k bodání, ale také k řezání nebo jako pěstní klín a udeřit někoho třeba do nosu, klíční kosti, ohryzku a samozřejmě i jinam,“ začal Drago. „Takže teď chci vidět různé typy útoků, stačí do vzduchu. A občas vystřídej úchop nože.“ Kella zaujala základní postoj a pustila se do předvádění. Chvillemi cvičný nůž držela čepelí nahoru, chvílemi dolů, bodala, řezala, sekala a naznačovala útoky pěstí. Do pohybu nezapomínala zapojit celé tělo.

„Výborně,“ zhodnotil Drago. „Teď to zkusíme lehce spolu. Nejprve budeš jen útočit a já se budu bránit, pak se prohodíme a poté pojedeme oba volně. Hlavně v klidu.“